

Forholdene og handle derefter. De to forskjellige Maader staae altsaa imod hinanden, og jeg vil gjerne have fastholdt, at det baade er Creditorerne og Debitorerne, der have den samme Interesse. Det berøer altsaa paa, hvilken af disse der er at foretrække. Min meget ærede Sidemand (Andræ) er ved Tænkning kommen til det Resultat, at det er at foretrække at have et stort solidarisk Ansvar. Jeg skal dertil ikke sige Andet, end at jeg vilde næsten troe, at han staaer temmelig ene med sin Mening, navnlig naar man vil tage Hensyn til dem, der ere meest interesserede deri. Jeg kan ikke komme bort fra, at det er nærmest fra Creditorernes Side, at den paatænkte Forandring er foranlediget, idet jeg kan tilføie, at det er Udtalelser fra vedkommende Kjøbere, som nærmest have foranlediget, at Sagen er kommen under Forhandling. Hvem der nu har Ret, min ærede Sidemand eller de Mænd, der vilde handle i Overensstemmelse med deres Meninger ved Kjøb og Salg, det skal jeg nu ikke berøre videre, end det allerede er sleet, og henstille til Forsamlingens Overveielse. Jeg maa endnu tilføie et Par Ord med Hensyn til det Endringsforslag, der er stillet af den høitærede Minister. Jeg er fuldkommen enig med ham i Realiteten, men Forslaget har ikke været under Forhandling i Udvalget, og det er altsaa kun min personlige Mening, jeg kan udtale. Forslaget er i Overensstemmelse med de Statuter, der ere mig nærmest bekendte, dog med en Afvigelse, der er temmelig væsentlig, den nemlig, at det ikke i Statutterne er afgjort, hvorvidt Bestyrelsen uden videre kan give en saadan Dwittering, eller om det skal beroe, indtil Regnskaberne have været inde hos Ministeriet. Jeg skal villig indrømme, at det Sidste vistnok er det Rigtige, og at det altsaa, forsaavidt der spørges om at søge Betryggelse i Loven og ikke blot igennem den Confirmation, som alle Statuter skulle have af Ministeriet, vilde være rigtigst at sætte det ind her. Imidlertid maa jeg have mig forbeholdt en nærmere Forhandling i Udvalget derom, idet jeg kan tænke mig Omstændigheder tilstede, som mulig kunne foranledige en anden Affattelse eller en mindre skarp udtrykt Bestemmelse. Det glædede mig at høre, at min ærede Sidemand til Slutningen udtalte, at der ligger en

fund og naturlig Tænke til Grund for Forslaget, og at hans Indvendinger mod det meest ere begrundede i de nuværende Tidsforhold. Det maa saa vistnok falde sammen med den Betragtning, at dersom det ikke var af Hensyn til de nuværende Interessenter, altsaa dem, der i sin Tid ville udgjøre den gamle Serie, saa vilde det være rigtigst at gaae ind derpaa. Jeg er da af den bestemte Formening, at vil man først erkjende, at det i det Hele taget er rigtigst at oprette nye Afdelinger, saa maa man ogsaa komme til den Erkjendelse, at de nuværende Interessenters og Creditors Stilling ikke maa kunne forhindre Gjennemførelsen af en saadan gunstig Foranstaltning. Det vil navnlig sees, at de nuværende baade Debitorer og Creditorer have deres statutmæssige Ret, som man ikke vil gribe ind i, og saalænge der ikke gribes ind i den, forekommer det mig, at de ikke have Ret til at forlange, at en hensigtsmæssig Foranstaltning skulde unblades af Hensyn til dem; men jeg tillader mig dernæst at troe, at i hvert Fald de nuværende Creditorer vilde være gunstigt stillede ved Forandringen, og jeg holder mig overbevist om, at det vil vise sig ved Coursen. At det kan være noget Andet for de nuværende Debitorer, skal jeg indrømme, men hvad de tabe, er kun den Fordeel, som min ærede Sidemand har talt om, den nemlig at kunne indkøbe sine Obligationer til en lavere Priis, for derved at afløse deres Gjæld, og denne Betragtning gaaer jo aldeles væsentlig ud fra, at de nuværende Obligationer vilde stige i Priis; thi ellers vilde de nuværende Debitorer ikke tabe nogen eventuel Fordeel ved at kunne indkøbe dem til lavere Priis. Den Betragtning, at det Forhold kunde indtræde, at de ældre Interessenter i Masse skulde ville træde ud, fordi de kunde kjøbe deres Obligationer billig, troer jeg dog vil vise sig som en Illusion, thi det ligger nær, at naar Mange vilde gjøre det, saa maatte dette nødvendig modarbejde Coursens Dalen, saa at Forholdet vilde udjævne sig af sig selv. Jeg betragter de nuværende Creditforeninger med en enkelt Undtagelse, som der jo ikke her er Spørgsmaal om, som staaende saa solidt og godt, at man ganske rolig kunde aflutte dem og være overbevist om, at der ingen Fare er derved.